

mune, skattepligtig til Kommunen med de $\frac{2}{3}$ af den, saaledes at altsaa Opholdskommunen til sin Skatteansættelse faar $\frac{1}{3}$ af Indtægten. Skattepligtig bliver saaledes Staten med Hensyn til sine Skove og andre Eiendomme, der ligger i Kommunen, skattepligtige blive Stiftelser, naar de enten ere saadanne Eiendomme eller oppebære Tiender og andre Indtægter og — saa fremdeles. Der er imidlertid en Undtagelse gjort. Det er den, at de, der have Prioriteter staaende i Eiendomme, blive ikke skattepligtige. Det er en Inkonsekvens, men det Hensyn, som har bevæget os til at begaa den, er det, at, hvis man gjorde dem skattepligtige, vil Følgen deraf kun være den, at de ville vælte Skattebyrden over paa Skyldnerne, og man vil ad en Omvei komme tilbage til det Samme, at de, der sidde haardt betyngede, komme til at udrede den Stat, som burde udredes af Prioritetshaverne. Naar man kommer ind paa dette Omraade, naar der opstaar en Mellemsregning mellem de forskjellige Kommuner, er det nødvendigt, at man kommer ud over det blotte Skjøn efter Formue og Leilighed og kommer ind paa faste Regler for den kommunale Beskatning. Det er disse Regler, man har søgt at fastsætte. Den nærværende Beskatning i Landkommunerne og tildels i Kjøbstæderne tager et væsentligt Hensyn til Formuen, og man kunde derfor ikke komme fra den nærværende Besatningsmaade, uden at man tillige tog et Hensyn til Formuen. Det er ogsaa i og for sig retfærdigt, at der tages Hensyn til, om en Indtægt skrives sig fra Formue eller ikke. To Mænd, der have den samme aarlige Indtægt, ere stillede paa ganske forskjellig Maade, efter som den ene har 1,000 Kr. paa Grund af det af ham udførte Arbejde eller 1,000 Kr. som Renteindtægt af Formue. Man har ment, at, naar f. Ex. den Ene betaler 4, burde den, der havde Indtægten af Formuen, mindst betale 5. Man har ment, at det vilde være et passende Forhold mellem Indtægt, der vindes af Formue, og Indtægt, der vindes af anden Vei. Formuen er saaledes trukken ind med under Besatningen, og man har ikke ment, at det var et væsentligt Hensyn, om En ikke havde en Hengeindtægt af sin Formue; naar han dog havde Nytte af den, fandt man, der vilde være tilstrækkelig Anledning til at beskattes den. Naar han f. Ex. satte sin Formue i kostbare Møbler, havde han Nytte af disse Møbler, og naar En fandt paa at bryde sig en rigtig kostbar Gaard, havde han Nytte af at have denne Gaard, og det vil derfor ikke være uretfærdigt, at han ogsaa beskattes.

— Der er truffet en Bestemmelse, som er temmelig gjennemgribende, og som ikke har mig til sin Ophavsmand. Det demokratiske Sindelag lægger sig her for Dagen i dette Lovforslag maasse paa en ikke saa lidt tiltalende Maade. Jeg havde ment, at visse Indtægter skulde være skattefrie, ligesom det for Diebliffet er Tilfældet i Kjøbenhavn; men man har ment at burde gaa dybt ned med Skattepligten, idet man mener, at det bidrager ikke lidt til at hæve Selvfølelsen, naar en Mand kan sige: Ogsaa jeg bidrager til de og de Udgifter i Kommunen; til Alt, hvad der sker og foretages, er jeg ogsaa med, jeg bidrager vel ikke Stort, men jeg yder dog mit Bidrag dertil. Denne Udvidelse af Skattepligten, denne Medgaaen deraf vil maasse berede ikke saa faa Vanskeligheder i Hovedstaden. Det er mig i den Henseende en Bærligelse, at den Mand, som skal bringe denne Lov i Anvendelse, hører til Danmarks mest udmærkede og fremragende Mænd, saa at hvis Noget skulde forstaa at overvinde de Vanskeligheder, der her ville møde, var han istand til at overvinde dem.

Jeg skal endnu kun hertil føie et Par Ord om dette Lovforslags Stilling til det mere almindelige politiske Spørgsmaal. . . Nu gaar Conseilspresidenten: hvis jeg turde haabe, at han kom igjen, vilde jeg vente et Par Diebliffe. . . Det kan ikke negtes, at der har været ført en ivrig politisk Kamp. De, der ere Tilhængere af Parlamentarismen, have kæmpet for den og have mødt Modstand. Det gaar saaledes med alle Sandheder, de gaa ikke saa nemt igjennem og blive i et Nu til almindelig Overbevisning. Sandheden pleier gjerne at fordele sine Momenter saaledes, at der er Nogle for og Nogle imod, og saa kæmpe de mod hverandre, og derved trænger man netop dybere saavel ind i, hvad der kan tale for Sagen, som i, hvad der kan tale imod den. Historien viser, at det er den Maade, hvor paa Verden udvikler sig. Man skal ikke blive saa forstrækket over, at vi ogsaa heri Landet have en Kamp mellem modsatte Anskuelser. Det er altid paa den Maade, at Udviklingen gaar for sig; der er en indbyrdes Undervisning mellem de modsatte Anskuelser. Saaledes har Ministeriet undervist Oppositionen om, at det ikke gik an at frembringe Parlamentarismen ved Dagsordener, ved Adresser, som mødte Modstand fra andre Sider, og ved Negtelse af Trianntsløven. Dette har Ministeriet undervist Oppositionen om, og det forekommer mig, at Oppositionen har været ret lærenem, den